

Minnie Darke

In de sterren

A.W. Bruna Uitgevers

Waterman

Nicholas Jordan werd niet geboren onder een hemel vol sterren, maar in het ziekenhuis van Edenvale. Een weinig impo- sant gebouw, opgetrokken uit rode baksteen, aan de rand van een stadje zónder banken, maar mét vier pubs, een zwembad, zes serviceclubs en in de zomer een van hogerhand opgelegde waterrantsoenering die elk jaar weer tot bittere onvrede leidde. Het ziekenhuis werd omlijst door dorstige gazons en stralend roze bougainville, en op het moment van Nicks geboorte was de hemel boven het gloeiend hete zinken dak stralend blauw. Het stralende, zinderende blauw van de hemel in februari op het heetst van de dag, op het zuidelijk halfrond.

Maar de sterren wáren er wel. Hoog boven de wereld, voor- bij de wolkeloze hitte van de troposfeer, de ozondeken van de stratosfeer, voorbij de mesosfeer, de ionosfeer, de thermosfeer, de exosfeer en de magnetosfeer. Daar waren ze: miljoenen ster- ren. Ze schitterden in het duister en schikten zich in de con- stellatie die voor de kleine Nicholas zijn weg door het leven zou bepalen.

Joanna Jordan – Ram; eigenaresse en bedrijfsleidster van kapsalon Uppercut; onwaarschijnlijk succesvolle aanvalster bij het plaatselijke netbalteam, de Edenvale Stars; tot twee- maal toe verkozen tot Miss Eden Valley – dacht niet aan de sterren toen ze haar pasgeboren zoon in haar armen hield. In de enige verloskamer die het ziekenhuis rijk was, kon ze – uitgeput, bezweet, maar intens gelukkig – geen genoeg krij- gen van dat kleine gezichtje en speurde ze naar aardse in- vloeden.

‘Hij heeft jouw neus,’ zei ze tegen haar man.

En daar had ze gelijk in. Haar zoon bezat een volmaakte, minuscule replica van een neus die haar vertrouwd en innig dierbaar was: de neus van Mark Jordan – Stier; dol op cheesecake; hulpeloze bewonderaar van vrouwen met lange benen; ooit breedgeschouderde, niet te passeren verdediger in zijn *Australian football*-team. Inmiddels had hij zijn clubshirt vervuild voor een polo en verdiende hij de kost als financieel planner.

‘Maar hij heeft jouw oren.’ Mark vond zijn eigen handen plotseling wanstaltig groot terwijl hij een plukje donker haar uit het gezichtje van zijn pasgeboren zoon streek.

En zo speurden Joanna en Mark nog even verder naar de oorsprong van de wangetjes, het voorhoofd, de vingertjes en de teentjes van de kleine Nick. De kersverse ouders zagen in zijn ver uit elkaar staande oogjes een gelijkenis met Marks broer, en ze herkenden Joanna’s moeder in de volle, expressieve lippen van hun kindje.

Wat ze niet zagen, en waar ze ook niet naar zochten, was de invloed van Beta Aquarii, een gele reuzenster op zo’n vijfhonderdzevenendertig lichtjaren van de aarde. Noch zagen ze de meer diffuse invloed van de Helixnevel; trouwens van geen van de andere hemellichamen die samen het sterrenbeeld Waterman vormden, het teken waarin de zon stond op het tijdstip van de geboorte.

Een astroloog, die aan de hand van de sterren Nicks geboortehoroscoop zou hebben berekend, had op de dag dat hij ter wereld kwam al kunnen voorspellen dat de nieuwe wereldburger zou blijken te beschikken over een oorspronkelijke geest, grenzend aan het excentrieke; dat hij zorgzaam en creatief zou zijn, maar bovendien dermate competitief dat zijn broertje en zijn zusje nog liever spruitjes aten dan dat ze monopoly met hem speelden; dat hij dol zou zijn op gekostumeerde feestjes en zich het lot zou aantrekken van elke hond, elke kat die uitgehongerd en onder de vlooiën langs de straat zwierf.

Diezelfde astroloog zou met een vertederde glimlach hebben

voorspeld dat Nick rond zijn vijftiende rotsvast in de sterren zou gaan geloven. En dat hij zich gelukkig zou prijzen dat hij een Waterman was; een sterrenbeeld dat hij associeerde met vernieuwend, origineel, met de zomer en muziekfestivals, met hippies die opwindend naar seks en patchoeli roken.

Maar toen Nick werd geboren, was er geen astroloog in de buurt, en de enige die een astrologische voorspelling deed was Mandy Carmichael, Joanna Jordans beste vriendin. Mandy – Tweelingen, alom geliefde weervrouw op de regionale televisiezender; pasgetrouwd; stralend gelukkig; kuiltjes in haar wangen; vurig ABBA-fan – verscheen als een goede fee aan het ziekenhuisbed. Ze kwam direct uit haar werk, met de make-up nog op haar gezicht, behendig balancerend op haar stiletto's, met een enorme blauwe teddybeer en een boeket chrysanten van de supermarkt. Het duurde niet lang of de teddybeer zat in een stoel, de chrysanten stonden in een weckpot en Mandy had haar schoenen uitgetrokken. Op blote voeten wiegde ze de eerstgeborene van haar vriendin teder in haar armen.

‘Een kleine Waterman.’ Haar ogen werden vochtig. ‘Dus verwacht niet dat hij net zo wordt als jullie, Jojo. Watermannen zijn anders. Waar of niet, kleintje?’

‘Nou, ik hoop wel dat hij van sport houdt,’ zei Jo laconiek. ‘Mark heeft al een tennisracket voor hem gekocht.’

‘Dikke kans dat hij kunstenaar wordt. Of danser.’ Ze schoof haar vinger in het minuscule handje van baby Nick. Heel even was ze sprakeloos, iets wat zelden voorkwam. ‘O Jo, hij is prachtig!’ zei ze toen. ‘Echt prachtig.’

Tegen de tijd dat ze naar huis ging, begon het al te schemeren. Met het vallen van de avond stak er een milde, koele bries op, en terwijl ze over het dorre gras naar het parkeerterrein liep, met haar schoenen in de hand, ontwaakte er in Mandy een stil verlangen. De hemel in het westen was rokerig blauw met rafeelige, laaghangende wolken die zachtroze kleurden, maar in het oosten schitterden de eerste gretige sterren al aan het duistere firmament. Mandy stapte in de auto, en met de geur van pas-

geboren baby nog in haar neus keek ze naar die glinsterende lichtpuntjes, terwijl de hemel steeds donkerder werd.

‘Wow!’ Het was de vrijdag na Mandy’s bezoek aan het ziekenhuis. In Curlew Court, een cul-de-sac in een nieuwbouwwijk van Edenvale – betonnen stoepranden, eengezinswoningen met schuine daken van gecoat staal, gemaaide gazons en jonge eucalyptusbomen in plastic potten – rolde Drew Carmichael op zijn rug.

Hij lag op de trampoline van de burens, met naast zich een lege Baileys-fles, twee plakkerige glazen en zijn grijnzende, halfnaakte vrouw. Drew – Weegschaal; landbouwadviseur; enthousiast amateurvlieger; fan van Pink Floyd; geducht luchtgitarist voor de slaapkamerspiegel – was amper een uur thuis na een zakenreis van twee weken, en hij constateerde enigszins verwaasd dat zijn vrouw zich aan hem had vergrepen. Anders kon hij het niet noemen. Hij voelde zich doelbewust, maar aangenaam misbruikt. Gelukkig waren de burens op vakantie aan de Gold Coast.

‘Hmmmmm.’ Mandy keek glimlachend omhoog, naar de met sterren bezaaide hemel.

Drew werkte zich op een elleboog overeind. Wanneer hij goed keek kon hij het kuiltje in haar linkerwang onderscheiden, als een donkere schaduw. Haar bezwete huid rook opwindend, naar oneerbare bedoelingen.

‘Waar kwam dat ineens vandaan?’ Hij legde een hand op haar zachte, bleke buik.

‘Afblijven! Ik ben getrouwd!’ Ze sloeg met een brede grijns zijn hand weg en giechelde toen hij haar begon te kietelen.

‘Wat voer je in je schild?’

‘Hoezo? Ik voer helemaal niks in mijn schild. Ik... ik kijk naar de sterren.’

Lichtelijk aangeschoten en volmaakt gelukkig vouwde Drew zijn armen onder zijn hoofd en volgde haar blik.

Die februariavond zetten de Carmichaels het proces in wer-

king dat negen maanden later, op een vroege novemberochtend, zou leiden tot de geboorte van een meisje, een kleine Boogschutter. Een fijn poppetje, in alle opzichten volmaakt, met een babyversie van het lichtbruine haar dat later rond haar scherp getekende gezicht zou krullen. Een kindje met de lichtbruine ogen, het puntige kinnetje en de welgevormde lippen van haar moeder. En met de donkere, rechte, bijna strenge wenkbrauwen van haar vader.

Een astroloog had kunnen voorspellen dat dit kleine meisje later geen blad voor de mond zou nemen; dat ze altijd eerlijk zou zeggen waar het op stond; dat ze speels zou zijn, maar met een neiging tot perfectionisme. Dat ze dol zou zijn op taal, dat ze op haar negende op de televisie zou komen, als winnares van een spellingswedstrijd voor kinderen; dat ze de gewoonte zou ontwikkelen om altijd met een potlood achter haar oor te lopen. Dat haar nachtkastje zou zuchten onder het gewicht van stapels boeken – gelezen, half gelezen, nog te lezen – en dat de kans groot was dat er bij die boeken ook een catalogus van Howards Storage World of IKEA zou liggen, want dat het bestuderen van kasten en opberghulpjes haar leven lang een heimelijk genoegen zou vormen. Dat haar geheugen net zo ordelijk en onberispelijk zou zijn als een glimmende, roestvrijstalen archiefkast, en dat zelfs haar appjes foutloos gespeld zouden zijn en voorzien van een perfecte interpunctie.

Maar een astroloog zou ook verdrietig het hoofd hebben geschud bij de voorspelling dat dit kleine meisje niet veel op zou hebben met de sterren. Sterker nog, dat ze horoscopen volstreekte onzin zou vinden.

‘Justine,’ zei Mandy zacht en dromerig.

‘Hè? Wat zei je?’

‘Jus-tine,’ zei Mandy nu iets duidelijker. ‘Wat vind je van Justine?’

‘Justine? Wie is dat?’ vroeg Drew niet-begrijpend. ‘Ik ken geen Justine.’

Nog niet, dacht Mandy. Maar dat duurt vast niet lang meer.

Vissen

De tijd vergleed. Manen draaiden rond planeten. Planeten draaiden rond de helderste sterren. Melkweg wervelden, en met het verstrijken der jaren kwamen er steeds meer satellieten bij. En ineens was ze daar, als bij toverslag: Justine Carmichael, zesentwintig, in een lommerrijke straat, net buiten het centrum van de stad, op een vrijdagochtend in maart. Ze droeg een linnen jurk – groen met witte stippen – en bijna witte gypjes. Het zonlicht dat door de bladeren drong tekende zijn eigen stippenpatroon op het plaveisel. Justine had koffie gehaald voor haar collega's en moest behendig balanceren om de bestelling in evenwicht te houden.

Rennie Street was een van de voornaamste doorgaande straten in Alexandria Park, een groene buitenwijk van de stad, ongeveer twee uur ten oosten van Edenvale. Een wijk met villa's van meer dan honderd jaar oud, met appartementengebouwen in art-decostijl, met talrijke bloemenwinkels, koffiebarretjes en cafés. Het soort buurt waar je op elke straathoek een cappuccino in een hoog glas met een lange lepel kon bestellen en waar hondentrimmers gespecialiseerd waren in Maltezer leeuwjes en West Highland White terriërs.

Justine was op weg naar de *Alexandria Park Star*, waar ze officieel de functie van 'redactieassistent' bekleedde. Maar de hoofdredacteur, wiens bloemrijke conversatie geen enkele overeenkomst vertoonde met zijn vlijmscherpe journalistieke kopij, noemde haar 'onze charmante, toekomstige leerling-journalist'. Had hij over haar geschréven, dan zou ze 'redactiesloof' hebben geheten.

De *Star* zetelde in een voormalig woonhuis; een fraaie, gepotdekselde villa met een grote voortuin. Toen Justine het pad op liep, passeerde ze een van de opvallendste en meest controversiële herkenningspunten van Alexandria Park: een lelijke, heldergele ster, die hoog boven het plaveisel heen en weer zwaaide. Het ding was zo groot als een tractorwiel, veel te log, te dik, te asymmetrisch voor een ster, maar bovendien bedekt met een slordig mozaïek opgebouwd uit scherven van gele tegels en van een theeservies met gele rozen.

Toen de ster, nu dertig jaar geleden, werd 'gehesen', was hij door de wijk prompt 'het gele gevaar' gedoopt. Met de gemeentewet in de hand hadden omwonenden alles in het werk gesteld om het ding weg te krijgen. De *Star* werd destijds beschouwd als een obscuur plaatselijk blaadje, en Jeremy Byrne, de jeugdige uitgever en hoofdredacteur, als een langharige déjénééré. De verontwaardiging was groot over het feit dat de losbandige oudste zoon van Winifred Byrne het lef had het voorname huis van zijn moeder te misbruiken voor het maken van 'zo'n vod, amper geschikt om er vis in te verpakken'.

Maar de buurt leerde ermee te leven, met zowel de *Star* als de opzichtige gele ster, en inmiddels gold de *Alexandria Park Star* als een gerespecteerd maandblad met aandacht voor de actualiteit, voor sport, kunst en cultuur. Een blad dat niet alleen in Alexandria Park werd gelezen, maar tot in de verste buitenwijken van de stad. Justine mocht dan op de onderste sport van de ladder staan, menig jong journalistiek talent zou een moord doen voor haar baan.

Op haar eerste werkdag had Jeremy Byrne haar hoogstpersoonlijk rondgeleid. De langharige pacifist en activist had zijn wilde haren verloren. Ook letterlijk. Aan het eind van de rondleiding had hij Justine mee naar buiten genomen, naar de krankzinnige gele ster.

'Beschouw onze ster als het symbool van de onbevreesde, onpartijdige journalistieke principes die aan ons dappere kleine krantje ten grondslag liggen,' had hij gezegd, en Justine had

haar best gedaan het niet raar, niet gênant te vinden toen hij sprak over de ‘bezielende stralen’ van de ster en met gebaren duidelijk maakte hoe die bezieling ook op háár zou neerdalen.

Het was geweldig om bij de *Star* te werken, precies zoals de hoofdredacteur had beloofd. De redactie maakte lange dagen, maar er was ook tijd voor leuke dingen. De kerstparty’s waren beroemd om de drank die rijkelijk vloeide en om de uitstekende catering; de journalistieke kwaliteit was hoog. Het nadeel van zoveel kwaliteit – althans, voor Justine – was dat er nooit iemand wegging. Het blad telde drie vaste redacteurs, plus een correspondent in Canberra, met allemaal meer dan tien dienstjaren. De redactieassistent vóór Justine had na drie jaar wachten op promotie de moed opgegeven en gekozen voor een baan in de pr.

Maar op haar eerste dag, toen ze blozend met Jeremy onder de ster had gestaan, was Justine ervan overtuigd geweest dat zij zou profiteren van het jarenlange wachten van haar voorganger. Dat de felbegeerde functie van leerling-journalist haar spoedig in de schoot zou worden geworpen. Maar ze was nu al twee jaar redactieassistent, en niets wees erop dat daarin spoedig verandering zou komen. Ze begon zich er serieus zorgen over te maken dat een van de huidige redacteurs aan ouderdom zou moeten bezwijken, voordat haar naam ooit boven een artikel zou prijken.

Terwijl ze haastig het pad op liep, omzoomd door lavendel, herschikte ze de kartonnen bekers zodanig dat ze een hand vrij had om de post van de stoep te rapen. Boven aan de treden gekomen duwde ze met haar heup de voordeur open. Nog voordat die weer in het slot viel werd ze geroepen.

‘Justine?’ klonk een suikerzoete stem.

Het was Barbel Weiss, hoofd Advertenties. Barbel had een van de erkerkamers aan de voorkant omgetoverd in een kantoor dat net zo vrouwelijk was, net zo tot in de puntjes verzorgd als zijzelf. Ze stond niet op toen Justine binnenkwam, maar wapperde van achter haar bureau met een brochure. In

haar pastelroze broekpak en met haar opgestoken blonde haar zou ze niet hebben misstaan achter de toonbank van een Duitse bakkerij.

‘Lieverd, wil je dit aan de opmaakredactie geven? Hier staat het lettertype in dat ik voor de Brassington-advertentie wil gebruiken. Kijk. Ik heb er een kringetje omheen gezet.’

‘Oké.’ Justine schuifelde naar de zijkant van het bureau, zodat Barbel de brochure op de stapel post kon leggen.

‘O.’ Ze fronste bij het zien van de koffiebekers. ‘Je bent al bij Rafaello’s geweest. Zou je het heel erg vinden om nog een keer te gaan? Ik krijg over twintig minuten een klant, en het leek me leuk om macarons bij de koffie te presenteren. Eh... doe maar frambozensmaak. Dank je wel! Je bent een engel.’

In de kamer aan de andere kant van de gang zetelde Jeremy. Zijn kantoor leek in niets op dat van Barbel, eerder op het onderkomen van een *hoarder*, met hoge stapels buitenlandse kranten en kasten vol juridische naslagwerken, politieke biografieën, waargebeurde misdaadverhalen en cricketjaarboeken. De hoofdredacteur zat aan de telefoon, in een zakelijk overhemd met – dat kon alleen Jeremy – een kaftanachtige uitstraling. Toen Justine zijn soja chai latte op zijn bureau zette, stak hij vijf vingers op. *Kom over vijf minuten terug*, betekende dat. Justine knikte gretig.

In de volgende kamer zaten de vaste redacteuren. Toen ze Justine hoorde aankomen, draaide Roma Sharples zich om achter haar computer en tuurde over de bovenkant van haar metallic blauwe bril. Roma stond bekend als bazig en humeurig. Justine schatte dat ze tegen de zeventig liep. Toch maakte ze nog geen aanstalten om met pensioen te gaan.

‘Dank je wel.’ Terwijl Roma haar lungo aanpakte, plukte ze een plakmemo van haar blocnote. ‘Wil je dit adres aan Radoslaw geven? En zeggen dat we er stipt om elf uur moeten zijn? O, en zorg dan ook dat de auto voorstaat. Oké?’

Justine zette een latte macchiato op de lege werkplek naast die van Roma. Daar zat Jenna Rae, maar die was blijkbaar even

van haar plaats. En pas achter in de dertig. Dus het leek niet waarschijnlijk dat ze op korte termijn zou stoppen.

Martin Oliver, sportredacteur en ergens in de vijftig, bood in dat opzicht de meeste kansen, al was het maar vanwege zijn levensstijl. Hij zat aan de telefoon en wasemde zijn gebruikelijke miasma van drank en nicotine uit terwijl Justine een grote cappuccino met veel suiker bij hem neerzette. Hij tikte haar op de elleboog en krabbelde iets op zijn notitieblok. *Papier kopieerapparaat zit vast + computer print weer geen pdf's. Haal Anwen!*

'Nou ja, die benoemingscommissie, dat zijn wel zulke sukfels! Een hoop slap geouwehoer zonder enig spelinzicht,' zei hij in de telefoon. Ondertussen zette hij zo'n nijldige streep onder 'weer' dat hij een geul in het papier gutste. Justine nam de pen van hem over en tekende een smiley onder zijn boodschap.

Na de redactieruimte volgde een piepklein kantoortje dat waarschijnlijk ooit een kast was geweest. Daar zat Natsue Kobayashi, hoofd Externe Bijdragen. Met haar exquisite smaak en gevoel voor stijl zag ze er altijd prachtig uit. Bovendien had ze een perfecte huid, waardoor iedereen altijd verbaasd reageerde wanneer ze vertelde dat ze al drie kleinkinderen had. In haar lunchpauze van precies drie kwartier, en geen minuut langer of korter, breide ze van de duurste wol – merino, alpaca, kameel, buidelrat – kleertjes voor die kleinkinderen.

'Goeiemorgen, Justine,' zei ze zonder te stoppen met typen, want ze beschikte ook nog over een bijna bovennatuurlijk vermogen tot multitasken. 'Wat een beeldige jurk heb je aan! Echt schattig. *Kawaii!*

De jurk was inderdaad bijzonder. Vintage. Een erfstuk van Justines oma.

'Alsjeblieft, je *flat white*.'

'Dank je wel. Je bent een schat,' zei Natsue, nog altijd zonder op te kijken. 'Je hebt de post ook bij je, zie ik. Als je die hebt gesorteerd, zou je de mijne dan meteen op mijn bureau willen leggen?'

'Oké. Doe ik.'

De opmaakredactie lag er verlaten bij, constateerde Justine opgelucht. Want ze had al genoeg te doen. Ze kon er niks meer bij hebben. Dus ze krabbelde een briefje bij Barbels brochure en haastte zich verder, naar de ICT-afdeling, in de persoon van Anwen Corbett. Zo te zien was de technische vrouw van de *Star*, redster bij digitale en andere noden, in diepe rust.

Anwen was deels een nachtdier en kwam vaak laat op de avond naar de redactie om aan de computers te werken wanneer die niet in gebruik waren. Op dit moment rustte haar enorme bos dreadlocks op een dik computerhandboek, omringd door een chaos aan snoeren, kabels, printplaten en figuurtjes van *Star Wars*.

‘Anwen,’ zei Justine. ‘An!’

Anwen schoot met een ruk overeind, maar ze hield haar ogen gesloten. ‘Ja, rustig maar. Ik hoor je wel.’

‘Martins computer print weer eens geen pdf’s. Of je ernaar wilt kijken.’

Kreunend liet Anwen haar hoofd weer op het geïmproviseerde kussen zakken. ‘Het probleem zit niet in de computer, maar op de stoel ervoor. Zeg dat maar.’

‘Ik heb koffie,’ zei Justine, in een poging haar te paaien.

‘O ja?’ Anwen knipperde met dikke slaapogen.

‘Een grote macchiato. Hij staat op mijn bureau. Je krijgt hem zodra je naar Martins computer hebt gekeken.’

‘Wat ben jij hard!’

Justine grijnsde. ‘Maar het werkt wel.’

De fotoredactie was haar volgende stop. ‘Goeiemorgen, Radoslaw.’ Justine leunde tegen de deurlijst. ‘Roma heeft je nodig. Voor een klus om elf uur. Dit is het adres.’

Met een blikje Red Bull in zijn hand schoot de fotograaf van de *Star* van achter zijn kolossale monitor overeind, soepel en lenig als een bokser – bantamgewicht. Hij droeg een verzorgde zwarte baard en had zijn geruite overhemd met korte mouwen tot boven aan toe dichtgeknoopt. Justine zag dat er in de prullenmand al twee lege blikjes lagen.

Het kwam door de rijstijl van de fotograaf dat Roma om de bedrijfsauto had gevraagd. De talloze krassen op de Camry waren aan hem te wijten, net als de witte primer op de schutting langs de doorgang naar de garage, achter de villa. Desondanks weigerde Radoslaw zijn plek achter het stuur af te staan. Daar had zelfs Roma niets aan kunnen veranderen.

‘Zeg maar tegen Roma dat ze m’n kont kan kussen!’ bulderde hij. ‘Ik moet vanochtend met Martin naar de renbaan. Waarom overleggen ze dat soort dingen niet? Ze zitten verdomme naast elkaar!’

Zo reageerde hij altijd. Gelukkig waren zijn foto’s briljant.

Na Radoslaw kon Justine eindelijk doorlopen naar haar eigen werkplek, in een aanbouw aan de achterkant van de oude villa. De muren waren geverfd, maar niet geïsoleerd, en er stond een fiets, al minstens een halfjaar, sinds de laatste keer dat Martin Oliver zijn middagpauze actief had besteed, in plaats van aan de bar van de Strumpet and Pickle. Tussen de wielen van de fiets keken twee diepbruine ogen Justine smachtend aan. Het waren de ogen van een harige witte maltezer. Het hondje droeg een halsband met panterprint.

‘Falafel! Wat doe jij hier?’

Terwijl het hondje begon te kwispelen, kreeg Justine antwoord op haar vraag dankzij een briefje dat de opmaakredacteur op haar bureau had gelegd. *Denk je dat jij F. naar de trim-salon kunt brengen?* Glynns handschrift verried zijn creativiteit als opmaker. *Hij moet er om tien uur zijn. Ze gaan door het lint als hij weer te laat komt. Bedankt! G.*

Falafel trippelde onder de fiets vandaan, ging aan Justines voeten zitten en kefte ongeduldig.

‘Hou jij je d’r buiten!’ mopperde ze.

Ze dwong zichzelf een paar keer diep in en uit te ademen. Nijdig worden had geen zin. Wanneer ze allemaal iets van haar wilden, en bovendien allemaal tegelijk, moest ze prioriteiten stellen. Vijf minuten, had Jeremy gezegd. En hij was de baas. Maar volstrekt onberekenbaar als het ging om tijd. Vijf minu-

ten, dat kon bij Jeremy van alles betekenen. Van tien minuten tot zes uur. Dus ze besloot eerst de post te sorteren, die van Natsue op haar bureau te leggen, vervolgens frambozenmacarons bij Rafaello's te gaan halen, en Falafel op de terugweg bij de trimsalon langs te brengen. Daarna zou ze naar het kopieerapparaat kijken, de Camry voorrijden, en ze zou aan Martin en Roma doorgeven wat Radoslaw had gezegd, waarop die twee elkaar in de haren zouden vliegen, zelfs al zou Justine het commentaar van de fotograaf niet letterlijk herhalen. En als ze dat allemaal had gedaan...

'Justine!' klonk de opgewekt bulderende stem van Jeremy.

Shit!

'Braaf zijn,' zei ze tegen Falafel. 'Pas op, hoor!'

Bij de deur van Jeremy's kantoor gekomen bleef ze even staan om haar jurk glad te strijken. *Professioneel, capabel, onverstoortbaar*, hield ze zichzelf voor. Toen liep ze naar binnen.

'Schat!' De glimlach waarmee hij haar begroette, bracht de gesprongen adertjes op zijn wangen en zijn neus in beweging. 'Ga zitten, ga zitten.'

Als gewetensvolle 'pater familias' van de *Star*, en als haar uitgever en mentor, beschouwde Jeremy het als zijn taak om regelmatig met haar van gedachten te wisselen, wat erop neerkwam dat hij Justine onthaalde op sterke verhalen uit zijn luisterrijke en niet zelden risicovolle journalistieke verleden, maar ook op verhandelingen over beroepsethiek, een eerlijke rechtsgang, jurisprudentie en de finesses van de ministeriële verantwoordelijkheid.

'Schat!' Hij boog zich naar voren, klaar om aan zijn college van die dag te beginnen. 'Wat weet je van de scheiding der machten?'

'Nou, eh...' begon Justine, en daarmee beging ze een kapitale fout. In gesprekken met Jeremy waren aarzelingen uit den boze.

'We danken de zogenaamde trias politica aan de Franse Verlichting, en deze houdt in dat de uitvoerende, de wetgevende en de rechtsprekende macht...'

Jeremy nam er uitgebreid de tijd voor, en Justine luisterde, met haar handen in haar gestippelde schoot en met haar gezicht zorgvuldig in de plooi. Alsof ze alles wat hij zei in haar geheugen prentte, in plaats van te denken aan frambozenmacarons, aan de auto en de smalle doorgang naar de garage, aan Martins printprobleem, aan Falafel... Haar lunch zat in haar tas! Zou daar nog iets van over zijn?

Uiteindelijk ging Jeremy's telefoon. Hij nam haastig op. 'Harvey, ouwe makker! Blijf even hangen!' Met een spijtige glimlach legde hij zijn hand op de hoorn. 'Wordt vervolgd,' zei hij tegen Justine.

Die maakte zich haastig uit de voeten. Op de gang hoorde ze dat Radoslaw zijn boodschap zelf al aan Roma had overgebracht.

En op datzelfde moment klonk de stem van Martin. 'Justine! Ik moet iets printen! Als het even kan, dit jaar nog!'

Ze keek op haar horloge. Falafel was al te laat voor de trimmer.

Tot overmaat van ramp stak op dat moment Barbel haar hoofd om de deur. 'Waar blijven mijn macarons?' vroeg ze fronsend.

Justine glimlachte verontschuldigend.

Het zou een lange dag worden.

Pas tegen halfzeven kon ze eindelijk naar huis. Haar haar hing futloos langs haar gezicht, haar huid voelde grauw, er zaten inktspetters op haar jurk van de vastgelopen printer. Bovendien rammelde ze van de honger. Falafel had haar kipkerriewrap weliswaar niet opgegeten, maar wel ongeschikt gemaakt voor consumptie. En ze had geen tijd gehad om iets anders te halen.

Terwijl ze het hek uit liep, keek ze nijdig omhoog.

'Bezielende stralen. 't Mocht wat,' mompelde ze.

Vanaf Rennie Street sloeg ze links af, Dufrene Street in. Bij de Strumpet and Pickle stonden ze tot op de stoep, alsof de

hele wijk had besloten er na de lange werkdag een borrel te gaan drinken. Justine stak de straat over, maar bij de oostelijke ingang van het park gekomen bleef ze met een ruk staan en keek achterom naar de verbouwde pakhuizen aan de overkant, waarin de versmarkt was gevestigd.

Wat haar dreef is moeilijk te zeggen. Misschien was het de zon die in Vissen stond, of de gecombineerde invloed van de maan en Venus die een tête-à-tête hadden in Waterman. Of misschien waren het de vibraties van Jupiter vanuit Maagd. Maar misschien ook was het haar eigen onderbewustzijn, misschien wilde ze het onvermijdelijke moment van thuiskomen in een leeg appartement nog even uitstellen. Het moment waarop ze de televisie zou aanzetten voor de laatste aflevering van *Emma*. Het moment waarop ze vluchtig zou overwegen Tara te bellen, haar beste vriendin, maar vervolgens op de bank zou ploffen met haar avondeten: geroosterde boterhammen met Vegemite.

Hoe dan ook, ze bleef met een ruk staan. Kon het nog? De markt ging om zeven uur dicht. Ze keek op haar horloge. Ja, het kon nog gemakkelijk.

Ze wierp een blik in haar rieten tas. Gelukkig, haar zwarte viltstift zat in zijn speciale vakje. Terwijl ze de straat overstak schoof ze haar zonnebril van haar hoofd op haar neus.

Justine deed zelden echt boodschappen in Alexandria Park Markets. In haar beleving ademde de hoge, koele ruimte de sfeer van een galerie, een plek om naar kunst te kijken. Ze genoot ervan de vreemde, exotische bloemen te bewonderen in enorme glazen potten bij de bloemist, om langs de vishandel te lopen met zijn glinsterende zeevruchten, uitgesteld op ijs.

Ook die avond liep ze langs de bloemist, de slager, de bakker, naar de hoek met groenten en fruit. Bij een enorm houten krat met watermeloenen bleef ze staan, ze schoof haar zonnebril omhoog en liet haar blik van de meloenen naar de avocado's gaan. Het aanstootgevende bord stond er nog steeds. ADVOCADO'S.

Leerde hij het dan nooit? De groenteman deugde niet voor zijn vak. Dat was duidelijk. Hoewel... Hij wist zijn granaatappelen op te stapelen als de kroonjuwelen van een ver, exotisch land. Hij wist zijn apperlassen perfect te kiezen en zorgde dat zijn druiven regelmatig werden beneveld, waardoor ze er de hele dag verrukkelijk uitzagen. Dus hij kon het wel! Waarom bleef hij dan ‘avocado’s’ verkeerd spellen? Week in, week uit verbeterde Justine de fout, en telkens weer verving de winkel het bord hardnekkig door een ander met daarop bijna triomfantelijk weer de verkeerde spelling: ADVOCADO’S. Het was om razend van te worden. Maar Justine gaf niet op.

Ze wachtte tot de groenteman een klant moest helpen, toen haalde ze haar viltstift tevoorschijn en zette razendsnel een kruis door de overbodige D.

AVOCADO’S. Juist! Zo was het goed.

Tevreden draaide ze zich om en zette koers naar de uitgang aan Dufrene Street. Ze had amper een paar stappen gezet toen ze – letterlijk – een reusachtige vis tegen het lijf liep.

Wát voor vis, dat was niet helemaal duidelijk. Het lijf was zilvergrijs, de mond omlijst door roze satijn, de reusachtige gele ogen zagen eruit als halve pingpongballen. Van de kop tot de staart droeg het dier een parmantig geschulpte rugvin. Grote zilveren handschoenen moesten de borstvinnen voorstellen. ‘Zou je dat wel doen?’ vroeg de vis.

Justine wilde net nijdig uitvallen, toen ze het gezicht in de ovale opening in de vissenhuid herkende.

‘Nick?’ zei ze ongelovig.

‘Justine?’

‘Hé, hoi!’

‘Nee maar! Hallo!’

‘Wow! Je bent niets veranderd!’ zei Justine verbijsterd en met een brede grijns.

Nick keek weifelend naar zijn vissenspak. ‘Bedankt. Tenminste, ik zal het maar als een compliment opvatten.’

‘Sjonge... Hoe lang is dat geleden?’

‘Jaren.’ Nick knikte, en er ging een siddering door de schubben van zilver lamé.

‘Elf jaar? Twaalf jaar?’ Justine deed alsof ze ernaar gokte.

‘Nee! Dat kán niet!’

Maar het kon wel. Het was twaalf jaar, één maand en drie dagen geleden dat ze elkaar voor het laatst hadden gezien. Justine wist het nog precies.

Ergens in een schoenendoos lagen foto’s – of misschien waren ze ingeplakt in een album – van Justine Carmichael als baby’tje van een paar weken, op een zacht kleedje, roze en mager als een gevild konijn. Bij haar vergeleken zag Nick Jordan, die ook op de foto’s stond, eruit als een sumoworstelaar in een boxpakje van Winnie de Poeh.

Tegen de tijd dat ze samen in de zandbak zaten, hadden Justine en Nick zowel hun Tiny Teddies gedeeld als de traumatische ervaring om door een nieuwe baby hun positie als enig kind te verliezen. In dat opzicht was Justine er gemakkelijker van afgekomen dan Nick. Haar ouders hadden na haar ook een jongetje gekregen en waren toen gestopt met kinderen maken. Jo en Mark daarentegen hadden na Jimmy, Nicks jongere broertje, nog een poging gedaan, in de hoop op een meisje. En dat werd Piper.

Tegen de tijd dat Justine en Nick naar school gingen, maakte Nick een apenfase door en droeg hij altijd, ook in de zomer, een makipak. Justine zat trouw naast hem op het kleed, wanneer hij tijdens het voorlezen op de punt van zijn gestreepte staart sabbelde, en na de lunch hielp ze hem de houtsnippers van het speelterrein uit zijn vacht te borstelen. In hun eerste jaren op de basisschool bracht Nick het speelkwartier door met voetballen, terwijl Justine in bomen klom en meisjesdingen deed, wat doorgaans inhield dat een van het groepje jammerend op de grond lag en voor baby speelde. Maar buiten school waren ze onafscheidelijk. Wanneer hun moeders zaten te kletsen, met een kop thee of een glas wijn, wisten ze dat ‘Nog vijf minuten!’

meestal een loze kreet was. In die tijd had Nick bij de Carmichaels zijn eigen tandenborstel en wist Justine precies waar bij de Jordans de TimTam-koekjes stonden.

Er was ooit een videoband gemaakt – ze waren toen zeven – waarop Nick woest tekeering op de snaren van een oude akoestische gitaar, terwijl Justine met een hartjeszonnebril op haar neus met hetzelfde enthousiasme de Kleine Zeemeermin-karaokeset hanteerde. Het nummer dat ze – niet onverdienstelijk – ten gehore brachten, was ‘Big Yellow Taxi’. Toen ze vervolgens argeloos overschakelden naar ‘Some Girls’ van Racey moesten ze al snel constateren dat hun publiek – de vaders en moeders Jordan en Carmichael – de slappe lach had. Het zou nog jaren duren voordat Justine begreep wat sommige meisjes wel deden en sommige meisjes niet. Op de avond van het huiskamerconcert wist ze alleen dat ze werd uitgelachen.

Voor Nick bleek het optreden een stimulerende ervaring. Kort na de bewuste avond stond hij voor het eerst op het toneel, bij de Eden Valley Drama Eisteddfod, en ontdekte dat musiceren en acteren net zozeer topsport was als voetbal. Vanaf die dag won hij beker na beker, onderscheiding na onderscheiding.

Toen Justine hem in beroemdheid achter zich liet door op televisie te verschijnen en een spellingswedstrijd te winnen, praatte hij drie dagen niet tegen haar. Maar op de vierde dag stopte hij met mokken en timmerde hij Jasper Bellamy op zijn gezicht omdat die Justine voor nerd had uitgescholden. Daarna was alles vergeven en vergeten, en waren ze weer de dikste vrienden.

Maar die vriendschap werd ruw verstoord toen Justine tien was en Nick bijna elf. Mark Jordan solliciteerde naar een baan, helemaal aan de andere kant van het land, en werd aangenomen. De Jordans verkochten hun huis en vertrokken uit Edenvale. En ondanks het vaste voornemen elkaar niet uit het oog te verliezen, belden Mandy en Jo elkaar steeds minder om bij te praten wanneer de kinderen op bed lagen, en bestond het

contact uiteindelijk alleen nog uit de obligate kerstbrief in een kaart met de Kerstman in zwembroek op het strand.

Toch kwamen de gezinnen nog één keer bij elkaar: tijdens het lange weekend van Australia Day, in het jaar waarin Nick en Justine vijftien werden. De Carmichaels reisden naar het westen, de Jordans naar het oosten, en ze ontmoetten elkaar halverwege in een vakantiepark aan de zuidkust. Justine had zich tijdens de snikhete autorit de meest romantische voorstellingen gemaakt van het weerzien – de beelden waren een Oscar waardig – maar toen ze eindelijk oog in oog stond met Nick, verkrampte ze volledig, als een kat die een hoge rug opzette tegen een hond. De Nick van vroeger, haar grappige, halfgare vriendje, was veranderd in een opgeschoten jongeman; woest aantrekkelijk, maar ook het type waarvan ze uit ervaring wist dat je er maar beter met een grote boog omheen kon lopen om jezelf de afwijzing te besparen. Met als gevolg dat ze het hele weekend met de koptelefoon van haar Sony-walkman op haar oren zat. En als ze niet naar muziek luisterde verschanste ze zich, tot grote ergernis van de rest van het gezin, in de badkamer om oorbellen en verschillende kleuren oogschaduw uit te proberen. Op zijn beurt liep Nick halve marathons over het strand, of hij lag bij het zwembad.

Uiteindelijk hadden hun ouders op zondagavond de gelederen gesloten en hen meegesleept – Justine nors, Nick stuurs – naar de kermis. Misschien kwam het door de nostalgische geuren van *corndogs* en suikerspinnen dat ze werden teruggevoerd naar hun kinderjaren. Of misschien werden ze door de botsautootjes uit hun schulp geschud. Hoe het ook zij, aan het slot van de avond belandden ze samen op het strand, waar de discobeat van de kermis doortilde tot in het zand.

Toen de Jordans de volgende ochtend afscheid kwamen nemen, lag Justine nog in bed. Maar ze kon alles horen, dwars door de dunne muren van het vakantiehuysje heen: haar broer Aussie die dolde met Jimmy; het gejammer van Piper omdat ze werd buitengesloten; de stemmen van Mandy en Jo die op

en neer gingen als toonladders op een viool, begeleid door de bassen van Drew en Mark.

‘Ze zal zo wel komen, Nick,’ hoorde Justine haar moeder zeggen. ‘Ik weet zeker dat ze gedag wil zeggen, lieverd.’

Maar zelfs toen haar moeder bij haar kwam, toen ze naar het bovenste stapelbed reikte om haar wakker te schudden, kroop Justine nog dieper onder de dekens. Ze geneerde zich zó, dat ze zich niet durfde te vertonen. Want ze wist zeker dat iedereen – haar ouders, die van Nick, Aussie, Jimmy, Piper – zou zien dat haar lippen nog gezwollen waren van het zoenen, dat haar wangen nog rood waren van Nicks beginnende baardstoppels. Maar het ergste vond ze dat iedereen aan haar zou kunnen zien wat ze voelde: iets wat ze niet kende en wat haar bang maakte; iets wat zowel verrukkelijk als verschrikkelijk was, zowel bedwelmend als raar. Het was alsof er diep vanbinnen iets was opengebarsten. Als veelkleurige popcorn die alle kanten uit spatte en die zich niet meer liet terugdringen in zijn oorspronkelijke vorm.

Waarschijnlijk weet hij het niet eens meer, zei een stemmetje in haar hoofd. En toen nog eens, voor het geval dat ze het niet had gehoord.

Brein: *Waarschijnlijk weet hij het niet eens meer.*

Justine: *Hou je mond!*

Brein: *Waarom zou hij het nog weten? Jij hebt er bladzijden in je dagboek over volgeschreven, maar hij heeft er vast en zeker nooit meer aan gedacht.*

Ondanks de dialoog met haar brein lukte het Justine tegelijkertijd een normaal gesprek te voeren.

‘Hoe is het met je moeder?’ vroeg ze.

‘Niets veranderd. Het lijkt wel alsof ze nooit echt volwassen wordt.’

‘Ik kan me er iets bij voorstellen.’ Justine dacht aan de lieflijke Jo met haar stralend witte glimlach, haar lange donkere haar dat naar toffees rook. Jo was destijds haar eerste kapper

geweest. Ze zette Justine op de keukenbar, en om te zorgen dat ze stilzat kocht ze haar om met koekjes. ‘Die ragebol van je,’ zei ze dan, omdat Justines weerbarstige krullen bij vochtig weer de neiging hadden tot kroezen. Het was aan Jo te danken dat Justine al op haar zevende naar *Star Wars* mocht, hoewel ze daar volgens de filmkeuring nog veel te jong voor was. En het was Jo geweest die het voor Justine had opgenomen toen die de juffrouw van de derde klas had uitgescholden voor ‘krenge’. ‘Wees niet te streng voor haar, Mads,’ had Justine haar horen zeggen. ‘Het kind heeft mensenkennis. Die juffrouw is ook een krenge.’

‘En wat doet Jimmy tegenwoordig?’ vroeg Justine.

‘Die is tapdanser geworden! Dat had je niet gedacht, hè? Van ons drieën is alleen Piper in de voetsporen van pap getreden.’

‘O?’

‘Ze speelt als *fullback* bij Carlton in de AFLW. Eén bonk spieren. Ik zou niet graag ruzie met haar krijgen. En hoe is het met jouw ouders?’

‘Die wonen nog steeds in Edenvale.’

‘Je gaat me toch niet vertellen dat je moeder ook nog steeds weervrouw is?’

‘Nee, ze is inmiddels bedrijfsleider van het lokale station. En dat vindt ze heerlijk! Om de baas te spelen. Mijn vader is met pensioen. Hij heeft een Cessna Skycatcher gekocht, maar die gebruikt hij vooral om de groei van het gewas in de gaten te houden. Dat krijg je er niet meer uit.’

‘En wat doe jij? Woon je hier in de buurt?’

‘Ja. Aan de andere kant van het park. Mijn oma heeft haar appartementje aan pap nagelaten. En daar woon ik. Met veel plezier. En jij?’

‘Ik ben op zoek naar woonruimte. Bij voorkeur in de stad. Ik voel me hier thuis.’

Justine wierp een onderzoekende blik op zijn zilver lamé uitmonstering. ‘Wat is het verhaal achter het vissenpak? Is het een promotiestunt? Om vis aan te prijzen?’

‘Oesters.’ Hij keek om naar de met ijs gevulde vitrines van

de vishandel. ‘Nog een paar dagen. Het is inderdaad een reclameactie. Ik roep wervende teksten als “Oesters, ook zonder parel een gouden vangst”, en “Oesters, opwindend lekker! En dat mag u ook omdraaien!”

Justine trok een lelijk gezicht. ‘Ik had begrepen dat je de to-neelschool hebt gedaan.’

Dat klopte, vertelde Nick, maar het viel niet mee om als ac-teur een redelijke boterham te verdienen. Vandaar dat hij zijn onregelmatige inkomen aanvulde met ander werk. Barista, ober, bezorger van catalogi, metselaar en leraar drama op zo-merscholen.

‘Dat is zwaarder dan rondlopen in een vissenpak, maar ook een stuk minder gênant. En jij? Wat doe jij voor de kost? Zit je soms bij de taalpolitie? Om de groente- en fruitborden in de stad te controleren? Dat lijkt me een consistente carrièrekeuze voor iemand die ooit een spellingswedstrijd heeft gewonnen.’

Hij herinnert zich die wedstrijd nog, zei Justine triomfantelijk tegen haar brein.

‘Ik werk bij de *Alexandria Park Star*.’

‘Echt waar? Schrijf je voor de *Star*? Ik vind het een geweldig blad. Wat kan ik hebben gelezen dat jij hebt geschreven?’

‘Nou, ik ben nog geen...’ begon Justine. ‘Ik werk als...’

Ze zocht naar de juiste woorden, maar voordat ze die had gevonden, zei Nick: ‘Zeg, het voelt erg raar om dit gesprek te voeren in een vissenpak. Ik ben over tien minuten klaar. Dus misschien kunnen we... Tenminste, als je het niet te druk hebt... Misschien kunnen we ergens wat te eten halen, fish-and-chips of zo, en ermee naar het park gaan. Dan kunnen we daar verder bijpraten. Maar als het niet uitkomt...’

Ze had honger, en fish-and-chips klonk perfect. Maar ze hield haar hoofd schuin en deed alsof ze nadacht.

‘Als je andere plannen hebt...’

Toen glimlachte ze.

‘Nee, ik heb geen andere plannen.’

Een frisse avondbries streek door de kruin van de indrukwekkende bomen, waardoor het leek alsof de bladeren de wave deden, als publiek in een stampvol stadion. Justine en Nick passeerden de smeedijzeren zuilen bij de oostelijke ingang van het park. Nicks rechterhand rustte op het stuur van een afgeragde fiets, en hoewel hij het vissennpak inmiddels had uitgetrokken, kleefde er nog een vage zilte geur aan zijn huid, zijn korte broek en zijn T-shirt van *Where the Wild Things Are*.

Joggers renden over de paden, hondjes met een peperdure halsband joegen achter een bal aan. De ondergaande zon dompelde het gras in een koperen gloed. Nick koos een plekje op een licht glooiende helling vanwaar ze uitkeken over de stad. Nadat hij zijn fiets tegen een bak met krullerige sierkolen had gezet, liet hij zich languit op de grond vallen. Steunend op een elleboog scheurde hij de witte zak met hun afhaalmaaltijd open en schepte er een handje dampende frieten uit.

‘Sorry dat ik zo gulzig ben, maar ik heb in geen jaren fish-and-chips gegeten,’ zei hij met zijn mond vol.

Justine, die tegenover hem was gaan zitten, knabbelde keurend op een frietje. Ze rammelde van de honger, en het frietje was perfect: vanbuiten krokant en lichtbruin, wit en luchtig vanbinnen.

‘Dus je schrijft voor de *Star*?’ Nick begon aan zijn tweede handje friet. ‘Hoe is het om daar te werken? Wat was je laatste grote verhaal?’

Justine zuchtte. ‘Helaas, geen grote verhalen. Tenminste, nog niet. Voorlopig heb ik het nog niet verder geschopt dan redactieassistent.’

‘Is dat een soort...’

‘Ja. Het komt erop neer dat ik alle rotklusjes doe. Ik had gehoopt dat er inmiddels wel een vacature op de redactie zou zijn, maar...’

‘Trouwens, moet het nieuwe nummer niet onderhand uitkomen?’

‘De nieuwe *Star* ligt morgen in de winkel,’ zei Justine, alsof ze

een commercial deed. ‘Maar ik zit natuurlijk dicht bij het vuur.’

Ze wees naar haar tas, waar een opgerold tijdschrift uit stak, vers van de pers.

Nicks ogen werden groot van oprechte, kinderlijke verrukking. ‘Zal ik dan maar?’

‘Ga je gang.’

Verstrooid veegde hij zijn vette vingers af aan zijn shirt, voordat hij het blad uit haar tas viste. Hij begon achterin en bladerde naar de horoscopen. Dat had hij vaker gedaan, begreep Justine. Ze herinnerde zich met een glimlach hoe hij als tiener al door de sterren geobsedeerd was geweest. Destijds had ze gedacht dat hij er wel overheen zou groeien. Zoals dat ook met zijn apenfase en zijn makipak was gebeurd.

Merkwaardig, dacht ze. Aan de ene kant voelde ze zich volmaakt op haar gemak, alsof ze hem haar hele leven had gekend. En dat was natuurlijk ook zo. Aan de andere kant was hij toch ook een vreemde voor haar. Groter, langer dan ze zich hem herinnerde, en minder slungelig. Maar het was vooral zijn gezicht dat anders leek. In gedachten maakte ze er een spelletje van, alsof ze met een potlood de subtiele verschillen tussen twee plaatjes moest aangeven. Tussen de vroegere en de huidige Nick Jordan.

Het beeld van een Russische matroesjka kwam bij haar op. Misschien was deze nieuwe Nick het grootste, buitenste poppetje, terwijl zij de kleinere versies had gekend, die net iets anders waren en nog altijd in het grootste poppetje verscholen zaten. Hoewel... Nee, die vergelijking ging mank. Het voelde meer alsof de oudere Nick door de jongere versie heen was gebroken. De contouren van zijn gezicht, van zijn jukbeenderen, zijn kaken, zijn voorhoofd waren krachtiger geworden, scherper omlijnd. Maar hij had nog steeds dezelfde grote blauwe ogen, zijn gezicht was nog steeds expressief en beweeglijk, zijn glimlach nog steeds een beetje asymmetrisch.

Aandachtig, met zijn donkere wenkbrauwen gefronst, las hij de rubriek. Ten slotte sloeg hij het blad dicht en trommelde op

de achterkant. Zijn gezicht verried verwarring, toen schudde hij vluchtig zijn hoofd, als om helderheid te scheppen in zijn gedachten.

‘Hoe is hij?’

‘Wie?’

‘Leo Thornbury,’ antwoordde Nick op een toon alsof ze dat meteen had moeten begrijpen.

Het duurde even voordat Justine beseftte over wie hij het had. Zelf sloeg ze sommige vaste bijdragen altijd over. De tuinrubriek interesseerde haar niet, en de horoscopen beschouwde ze als klinkklare onzin, ook al gold Leo Thornbury als een voor-
aanstaand astroloog.

Justine kende hem niet. Ze wist hoe hij eruitzag, dankzij het zwart-witfotootje boven zijn rubriek dat naar haar beste weten nooit was vervangen door een recenter exemplaar. Daarop was een gedistingeerde heer te zien met golvend zilvergrijs haar, een breed voorhoofd en diepliggende ogen. Een kruising tussen George Clooney en het monster van Frankenstein, vond Justine. Ze wist verder dat hij zijn rubriek doorspekte met citaten van beroemde schrijvers, filosofen en andere briljante geesten. En dat hij leefde als een kluizenaar, ver van de bewoonde wereld.

‘Ik heb hem nooit ontmoet,’ zei ze. ‘Trouwens, niemand van de redactie.’

‘Echt niet? Helemaal niemand?’

‘Nou ja, Jeremy misschien. Ooit. Lang geleden. Jeremy is onze hoofdredacteur, tevens uitgever van de *Star*. Maar verder kent niemand hem. Hij komt zelfs niet naar de kerstparty. En dat is buitengewoon verdacht. De catering is zo geweldig dat zelfs de auteur van de tuinrubriek zich één keer per jaar over haar sociale fobie heen zet. Het schijnt dat Leo op een eiland woont, maar volgens mij worden we niet geacht te weten waar, op welk eiland.’

‘Maar hij zal toch wel telefoon hebben? Iemand van de redactie moet hem toch weleens hebben gesproken?’

‘Nee, dat geloof ik niet. Tenminste, ik heb er nooit iemand

over gehoord. Om je de waarheid te zeggen vraag ik me af of hij eigenlijk wel bestaat. Misschien is Leo Thornbury wel een soort robot. Een computer die min of meer willekeurig teksten uitbraakt.’

‘Wat ben je toch een cynicus.’

‘Volgens mij ben ik een *Sagittarius*.’

Nick dacht even na. ‘Ja, dat klopt. Een Boogschutter. Je bent van 24 november.’

Hij wist haar verjaardag ook nog! *Hoor je dat?* zei Justine tegen haar brein, nu nog triomfantelijker. *Hij weet nog wanneer ik jarig ben.* Een warme tinteling trok vanuit haar hals omhoog naar haar gezicht, en ze was blij dat het inmiddels begon te schemeren, waardoor Nick niet kon zien dat ze bloosde.

Hij bladerde opnieuw naar de horoscoop. Het was bijna te donker om te lezen, maar ineens was het alsof er een schakelaar werd omgezet. De lichten in het park gingen aan: matglazen bollen die aan gietijzeren lantaarnpalen hoog boven de paden hingen.

‘Ha! Dat is beter,’ zei Nick. ‘Waar ben je? Eens even kijken. Weegschaal... Schorpioen... Boogschutter! Luister. “Zet je schrap, Boogschutter. Saturnus staat in Boogschutter en zorgt dit hele jaar voor seismische activiteit in je basale beginselen. Bereid je erop voor dat je deze maand wat lichte bevingen zult ervaren. Eind maart staan de sterren gunstig voor een promotie op je werk, maar die verandering van werkplek blijft de komende maanden een thema.”’

Hij keek haar aan en knikte, alsof hij onder de indruk was van haar prestaties.

‘En dus?’ zei ze.

‘Nou, dat is positief, lijkt me. Erg positief.’

Justine snoof. “Seismische activiteit in je basale beginselen...” Wat betekent dat in godsnaam?’

‘Ik heb het over die promotie op je werk. Die verandering van werkplek.’

‘Er verandert nooit iets bij de *Star*. Echt niet. Hoogstens dat Je-

remy ons verrast door met een stropdas op zijn werk te komen.’

‘Toch heeft Leo het over een “verandering van werkplek”, en Leo weet alles,’ zei Nick, en hoewel er een zweem van zelfspot doorschemerde in zijn glimlach, had Justine sterk de indruk dat hij het serieus bedoelde.

‘En wat voor diepzinnigs heeft Leo jou deze maand te melden?’

‘Tja, eerlijk gezegd begrijp ik niet zo goed wat hij me probeert duidelijk te maken,’ moest Nick bekennen. ‘Ik zal het voorlezen. “Waterman. *Wat is een mens toch een angstaanjagend iets*, schreef Steinbeck. *Een verzameling peilglazen, drukmeters en wijzerplaten, waarvan wij er maar enkele kunnen aflezen, en zelfs die misschien niet eens nauwkeurig*. Voor jou, waterdrager, is dit een maand van nieuwe vormen van aanpassing; een maand waarin je moet erkennen dat niet alleen de innerlijke processen van anderen een mysterie vormen, maar ook de machinaties van het zelf. Stille momenten van opmerkzaamheid en contemplatie bieden nieuwe inzichten in je ware drijfveren.” Wat denk jij dat hij daarmee bedoelt?’

Justine haalde haar schouders op. ‘Ik denk eh... dat Leo Thornbury in zijn groot citatenboek bij de S van Steinbeck is aanbeland.’

‘Hè, wat flauw! Hoe denk je dat ik dit naar mezelf moet vertalen? Naar mijn leven?’ vroeg Nick, maar Justine had het gevoel dat hij de vraag vooral aan zichzelf stelde.

En ineens, net toen ze haar mening wilde geven over astrologische voorspellingen in het algemeen, en over de kunst om formuleringen te bedenken waar iedereen, in elke situatie iets mee kon, zag ze begrip dagen op zijn gezicht. Als de melding op een computer dat er een e-mail was binnengekomen.

‘Wacht eens even.’ Hij haalde zijn telefoon uit zijn zak, toetste een zoekterm in en scrolde razendsnel door de hits.

‘Ik weet het!’ zei hij ten slotte. ‘Ik weet wat Leo me probeert duidelijk te maken!’

‘En dat is?’

‘Dat ik Romeo moet spelen!’

‘Romeo?’ vroeg Justine fronsend.

‘Ja. Leo wil dat ik Romeo speel.’

‘Want? Waar blijkt dat uit?’

‘Uit het citaat dat hij gebruikt!’

‘Dat is van Steinbeck.’

‘Dat klopt. Maar..’ Nick tikte met kracht op het schermpje van zijn telefoon. ‘Uit welk boek van Steinbeck? Uit *Wintertij van tegenzin*.’

Na enig nadenken schudde Justine haar hoofd. ‘Sorry. Ik kan je niet volgen.’

“‘Wintertij van tegenzin.’ Je weet toch waar dat oorspronkelijk in voorkomt?’

‘In... *Richard III*?’

‘Ja, en?’

‘Wat bedoel je?’

‘Van wie is *Richard III*? Wie heeft dat geschreven? Precies! Shakespeare!’ Nick begon steeds enthousiaster te worden, zijn dictie hoe langer hoe theateraler. ‘Begrijp je het nu? Het is zó duidelijk!’

‘Eh... ik eh... ik ben er nog niet helemaal uit, nee.’

‘Dan zal ik het je uitleggen. Er staat een nieuwe productie van *Romeo en Julia* op stapel. En ik hoef maar ja te zeggen, dan is de rol van Romeo voor mij. Maar het is geen grote productie, met een cast die voor een deel uit amateurs bestaat. Hoe dan ook, het zou wel mijn eerste Romeo zijn. En de regisseur heeft voor de andere hoofdrollen al een aantal indrukwekkende namen gestrikt. Professionele acteurs. Bovendien valt het niet mee om aan werk te komen.’

‘Dus je zou het graag doen?’

‘Nou ja, het is een rol die ik altijd al heb willen spelen. Maar het betaalt ongetwijfeld slecht. Misschien wel helemaal níét. Er wordt gespeeld op basis van winstdeling. Dat komt er doorgaans op neer dat het geld opgaat aan drank voor het feestje na de laatste voorstelling.’

Het bleef even stil. ‘Leo’s horoscopen zijn altijd griezelig accuraat,’ vervolgde Nick ten slotte. ‘Als hij me de richting van Shakespeare op stuurt, dan moet hij daar zijn redenen voor hebben. Wanneer ik zijn adviezen opvolg, gaat het altijd goed. Het een leidt tot het ander... Nou ja, je weet hoe dat gaat.’

Justine keek hem verbijsterd aan. ‘Meen je dat nou echt? Laat je je bij belangrijke beslissingen leiden door Leo?’

Nick haalde zijn schouders op. ‘Vaak wel, ja.’

‘Was het niet ook Steinbeck die zei dat we alleen naar goede raad luisteren als die ons bevestigt in wat we toch al hadden besloten?’

Nick schudde zijn hoofd, ondanks zichzelf onder de indruk. ‘Dat geheugen van jou! Ik was het bijna vergeten...’ Hij grijnsde. ‘Maar het is echt bizar! Ik ken verder niemand die dit soort wijsheden moeiteloos uit zijn mouw schudt.’

Justine haalde haar schouders op. ‘Als jij Romeo wilt spelen, dan moet je dat gewoon doen. Daar heb je toch geen toestemming voor nodig van een cryptisch formulerende halvegare die naar de sterren staart?’

‘Leo Thornbury is geen halvegare die naar de sterren staart. Leo Thornbury is een godheid.’ Plotseling energiek sprong Nick overeind en gebruikte de grazige glooiing als podium. ‘Shakespeare was een Stier. Aards. Begerig. Maar Romeo... is geboren onder het teken Vissen.’

‘Wát? Je weet het sterrenbeeld van Romeo?’

‘Ja.’

‘Want? Wáár in *Romeo en Julia* staat wanneer hij jarig is?’

‘Dat staat nergens. Maar het is zo duidelijk. Romeo is een dromer, een schitterende dromer. En als het gaat om de bereidheid zich op te offeren... Die vind je nergens zo sterk als bij de Vissen.’

‘Je hebt te lang in dat vissenpak rondgelopen.’

‘“Maar stil! Wat licht breekt door het venster ginds? ’t Is ’t oosten daar, en Julia is de zon...”’

‘Misschien ben je inderdaad geknipt voor de rol van Romeo.’

Justine schoot in de lach. ‘Besluitvaardigheid is ook niet zijn sterkste kant.’

‘Spot er maar mee. Leo zegt dat het goed is. Dat ik het moet doen. En daar heeft hij zijn redenen voor. Dat weet ik zeker.’

Hij sprong op de rand van de bloembak, voorzichtig om de sierkolen niet te vermorzelen. Met de opgerolde *Star* als een toorts in zijn hand nam hij een heroïsche pose aan. Justine schudde glimlachend haar hoofd.

‘Hij, die op mijn vaart de roerpen houdt, richt’ mij mijn zeil!’ declameerde Nick.